

melle wõib jutustada. Terwe enneldõunat istus ta leentoolis ja suitsetas tubakat, kui ta mitte laist ei olnud, ehk ta wõhtis afnast uulitsale, aga sõi lõunat nagu mõni rebepeksja, ja naabrid ütlesiwad mõnikord naljatades: „Kubub tuul wõlhas, wõi äbi meie naaber nõnda?“ — Terwe pãrastlõunat sõi ja jõi ta nõndasama, pea kãlma toitu, pea sooja, ilma isuta ja nõhata, selgest igawusest, kunni õhtuni, nõnda et dieti ei wõtnud ütelda, millal ta oma lõunasõõki lõpetas ja õhtusõõki algas; ta sõõselgi ei olnud mehele selle poolest puhkamist. Kui ta wiimast sõõdõõki woodisise lãts, siis oli ta nii wõsinud, nagu oletas ta terwe pãewa otta kawa maha ladunud, ehk wõi lõõkunud. Sellest lãts ta raswasets ja nii paksuks, nagu jahukott. Ei maitsenud enam sõõki ega toonud magamine lõõfutust, ja ta ei olnud kaua aega, nagu seda mõnikord juhtub, ei õige terwe ega õige haige; kui ta teda ennast kuulsid rãkawat, siis oli tal 365 haigust, s. o., igal pãewal iselugune.

Kõik Amsterdami arstid lãis ta lãbi ja katsus nad ära. Tema jõi pangide saupa rohku ja neelas kãhwiist saupa wulbrid ja rohuserafest, mis nii suured oliwad kui pardimunad, ja teda nimetadi wiimast nalja kombel ainult „kahelalgset aptegiks“. Aga kõik arstimine ei aidanud õhtegi, sest et ta iganes seda ei teinud, mis arstid teda kãstiwad, waid ütles: „Wõttu pagan arstid ja kãstiwad, mis mul siis rikkus on, kui mina pean elama nagu iser, ja arst ei taha mind minu oma raha eest terweks teha?“

Wiimast kuulis ta õhest arstist, kes umbes 600 wersta temast laugel elas, et see olla nii tart ja osaw, et haigen juba terweks saawad, kui ta nende otta dieti waatab, ja

juur põgeneda igalpool tema eest, kus ta ennast nättab. Selle arsti wastu oli temal usaldust ja ta kirjutas temale oma haigusest. Arst märkas lohe, mis mehele puudus, tal ei puudunud mitte rohi, waid puudus parajus ja liitumine, ja ütles: „Dot, seda ma tahan pea terweks teha!“

— Ta kirjutas sellepãrast haigele mehele Amsterdami se kirjalise järgmise kirjuga: „Armas sõber, Teil on halb haigus, siiski on weel abi loota, kui Teie minu nõuu wõtate kuulda. Teil on lõhus kurt loom paelus seisime juuga. Paelusliga pean mina ise rãkima, ja Teie peate minu juure tulema. Õstets ei pea teie mitte sõitma, waid jala kãima, muidu Teie raputate paelust ja ta hammutab Teil 7 soolikut õhelorruga latti. Teisets ei pea Teie mitte enam sõõma kui lats lorda pãewas üks talbritu tãis suppi, lõunaks üks praeworstite, ja sõõts üks muna ja prookõstis natule lihassuppi sibulatega. Kui rohkem jõõte, lähẽ paelus suuremaks, nõnda et ta Teie malsa laperguseks pressib, ja siis et ole rãtsejal Teile enam midagi suuremat mõõta, kũl aga tãleril. See on minu nõuu ja kui Teie selle jãrele ei tee, siis Teie teisel lewadel lãgu enam ei kuule kuffuwat. Teõle, mis Teie tahate!“ — Kui haige mees niisugust kõnet kuulis, lastis ta teisel hommikul lohe saapad määrida, ja lãts teele, nagu arst temale õõ ette kirjutanud. Õõmesel pãewal lãts tema teelãik nii aegamisi, et tigu talle eelkãijaks oleks wõinud olla, ja terwiõ ei wõtnud ta ilalgi wastu, ja kus usõitene maa peal roomas, seda sõõtus ta oma jalgadega surnuks. Aga juba teisõl ja kolmandal hommikul tuli temale nõnda ette, nagu lau-lõõstiwad linnud saanimaste kui ilalgi enne, ja laste oli nii tarastaw ja roõõid nii punasõd, ja kõik inimõõd, kes wastu